

23-го лютого — День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 8 (242)

Субота, 19 лютого 1972 р.

Ціна 2 коп.

В ДУСІ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРИНЦИПОВОСТІ

Навчання працюючої молоді — це шлях до зростання кадрів, піднесення освіти всіх глухих, шлях до піднесення культури праці. Навчання глухих робітників не минає безслідно, воно дає певний ефект, позитивно впливаючи на працю учнів-виробничників.

В Івано-Франківській середній школі робітничої молоді № 5 для глухих навчаються інструктор виробничого навчання УВП М. Матковський, вихователь Л. Гурмак, М. Бобик, М. Попко та інші. Своєю зразковою працею і навчанням вони показують приклад іншим робітникам.

Учні-виробничники бережливо ставляться до знарядь праці, більш ефективно використовують свій робочий час. Наслідуючи досвід передових виробничників, вони прагнуть працювати і поводитися так, як їх старші товариші. Активна участь у продуктивній праці допомагає їм зрозуміти, що люди, які чесно і з почуттям відповідальності виконують свій громадський обов'язок, це люди зі справжньою совістю. Вони усвідомлюють, щоб бути чесним — це означає бути правдивим в усьому, сумлінно ставитися до своїх обов'язків, виконувати їх і боротися з нечесними вчинками інших людей.

У вихованні цих рис людини велику роль відіграють вечори відпочинку, збори, диспути, читальні конференції.

Надовго запам'ятається всім учасникам диспут, проведений у школі на тему: «В людині все повинно бути прекрасним». Цей диспут організували учні старших класів під керівництвом вчителів. В ході диспуту порушувались і обговорювались питання поведінки на виробництві і в побуті, учні розповідали про свою роботу, про своє життя, про те, як вони уявляють собі людину комуністичного завтра.

Педагогічний колектив вважає одним з найважливіших своїх завдань навчати молодь поважати й високо цінувати не тільки свою особисту честь, але й честь свого колективу. Почуття честі підтримує і зміцнює такі цінні моральні якості, як правдивість, комуністична принципиовість, вміння критично оцінювати свою поведінку з позицій інтересів суспільства, боротьби за комунізм. Але найосновніше, що є спільного зараз в роботі школи й виробництва, — це виховання учнів-виробничників на прикладах життя і діяльності В. І. Леніна, комуністів-ветеранів праці. Ця робота проводиться в найрізноманітніших формах.

Керуючись історичними рішеннями XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, педагогічний колектив нашої школи робить все для того, щоб успішно перетворити в життя накреслення дев'ятої п'ятирічки в галузі освіти: кожному молодому робітникові — середню освіту.

О. ЯЦИКІВСЬКА,
педагог.

На благо Батьківщини

Перетворюючи в життя рішення XXIV з'їзду КПРС, колектив Ужгородського учбово-виробничого підприємства № 2 домогся високих показників в роботі і став переможцем республіканського соціалістичного змагання за IV квартал 1971 року серед підприємств Товариства.

План по реалізації готової продукції за IV квартал підприємством виконано на 115 процентів, а річний — на 110,3 процента, або реалізовано продукції на 2 мільйони 469 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося завданням.

При плані 51 тисяча за IV квартал одержано 78,3 тисячі карбованців прибутку. Продуктивність праці у IV кварталі становила 113,6 процента, а витрати на 1 карбованець товарної продукції знижено на 2,7 копійки, що становить за рік 66,6 тисячі карбованців.

Позитивних показників в роботі колективу підприємства досягнуто в результаті проведення організаційних заходів і постійної масово-політичної роботи серед робітників, інженерно-технічних працівників і службовців.

Масова робота дала свої позитивні результати і в виконанні соціалістичних зобов'язань.

Чимало робітників підприємства достроково виконали план першого року і з серпня—жовтня вже працювали в рахунок 1972 року. Прикладом у цьому служать

ударники комуністичної праці. Так, Пирожук Калина Олексіївна першого серпня 1971 року завершила річний план і дала понадпланової продукції на суму 8 тисяч карбованців. Калина Олексіївна — майстер «Золоті руки», її нагороджено значком «Відмінник соціалістичного змагання УРСР».

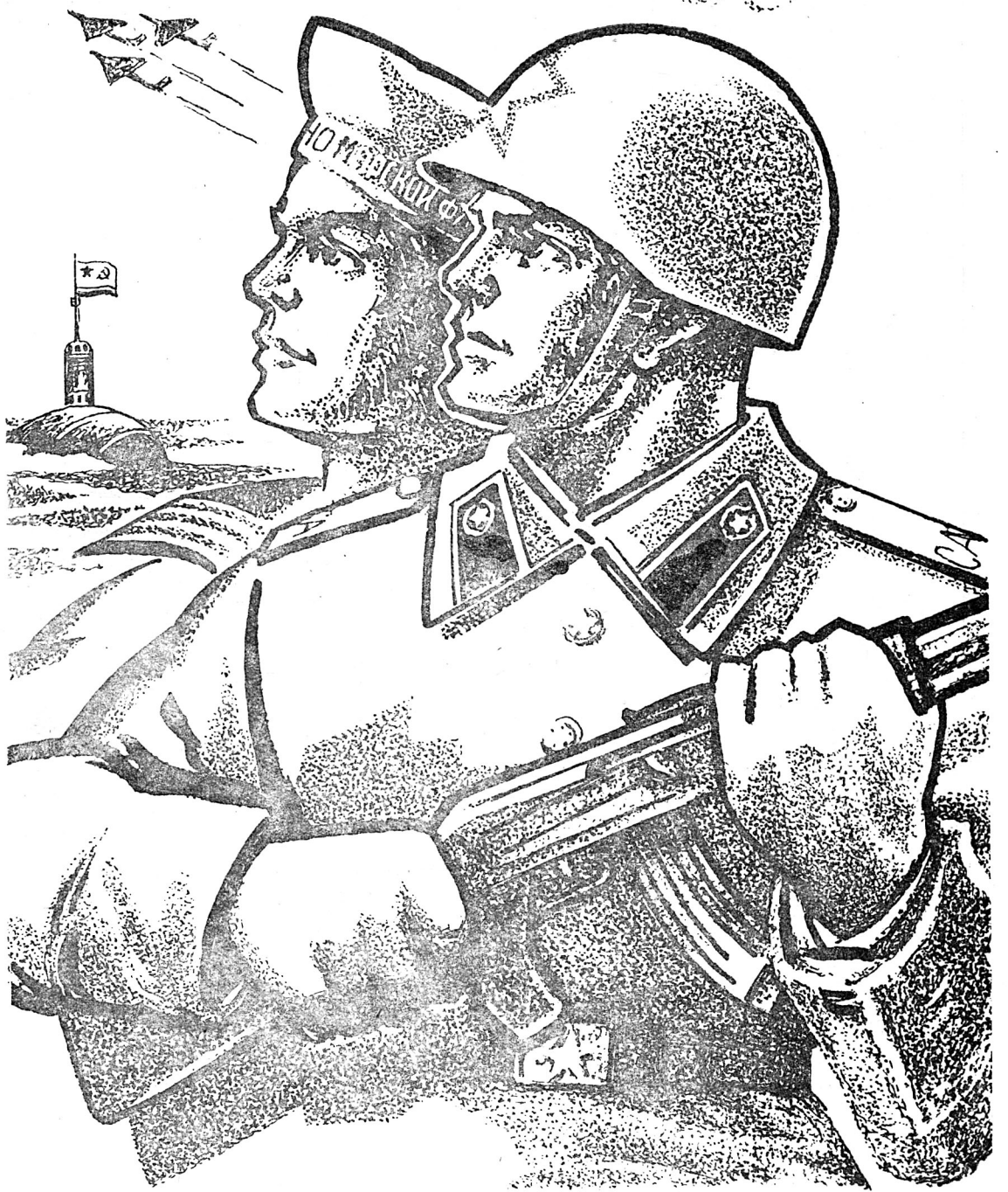
На 7 тисяч карбованців продукції понад річне завдання кожна видала за минулий рік швей Марія Василівна Кость та Олена Дмитрівна Касинець.

Достроково завершили план минулого року чимало інших трудівників підприємства.

На початку лютого цього року на урочистих зборах голова президії Центрального правління УТОГ тов. Семко А. Х. вручив колективу підприємства перехідний Червоний прапор Міністерства соціального забезпечення УРСР та Укрпрофради, першу грошову премію і п'ять безплатних путівок в санаторій за зайняте перше місце в соціалістичному змаганні за IV квартал 1971 року серед підприємств Українського товариства глухих.

У відповідь колектив УВП-2 дав слово працювати ще більш творчо, щоб достроково і з новими високими показниками завершити план другого року дев'ятої п'ятирічки.

І. КАРНАФЕЛЬ,
секретар парторганізації Ужгородського УВП-2.

Підтримуємо почин ворошиловградців

Директивами XXIV з'їзду КПРС передбачено у дев'ятій п'ятирічці виконати величезний обсяг будівельних робіт у країні. Успішне виконання цього завдання в значній мірі залежатиме від того, як будуть забезпечені будівельники усім необхідним і, зокрема, спецодегдою.

Колектив швейників Чернігівського УВП, як відомо, спеціалізується на пошитті брезентового спецодягу для будівельників. Отже, підприємство безпосередньо зв'язане з будівельними організаціями республіки, виконуючи їхні замовлення.

Перший рік п'ятирічки колектив УВП закінчив успішно і видав понад план продукції на 84 тисячі карбованців. Підприємство одержало 431 тисячу карбованців прибутку. Вся продукція випущена першим сортом.

На дев'ять днів раніше строку закінчила виробничі завдання пер-

шого року п'ятирічки бригада комуністичної праці, де бригадиром К. М. Пильник, ця бригада виробила і здала продукції понад план на 24 тисячі карбованців.

У відповідь на заклик ворошиловградців — виконати п'ятирічку за чотири роки по продуктивності праці — швейники Чернігівського УВП розгорнули широке соціалістичне змагання. Січневе завдання по випуску продукції виконане на 101,2 процента. Успішно завершена програма першої декади лютого.

На підприємстві біля двадцяти робітників працюють із значним випередженням графіка. Крейдувальники Б. Марусенко, А. Шуба, швеї М. Чепурна, Л. Андреева, Н. Міхуля працюють в рахунок січня — лютого 1973 року. Це вони у відповідь на заклик ворошиловградців одними з перших зобов'язалися п'ятирічне завдання виконати за чотири роки. Осо-

бісти зобов'язання взяло подружжя Г. Корда і П. Корда — п'ятирічку за три з половиною роки.

Загальні збори робітників, службовців та інженерно-технічних працівників УВП, що відбулися на початку січня, постановили: виконати виробничий план 1972 року по всіх техніко-економічних показниках до 27 грудня. Але рух за підтримку почину ворошиловградців набирає все ширшого розмаху. І багато бригад уже переглянули або переглядають свої соціалістичні зобов'язання. Бригада швей, яку очолює П. Я. Повжик, наприклад, зобов'язалась своє річне завдання виконати на п'ять днів раніше строку і до початку нового року видалити продукції понад план на суму 25 тисяч карбованців. Торік вона виробила її понад план на 22 тисячі карбованців.

А. БАРТКО,

НА ВИСОКОМУ РІВНІ

На Одеському учбово-виробничому підприємстві № 2 відбулась звітно-виборна конференція первинних організацій УТОГ.

В червоному кутку підприємства зібралось понад 60 делегатів. Голова первинної організації Л. Кирика в своїй доповіді розповіла про трудові досягнення колективу. Останні два роки, сказала вона, були багаті політичними й господарськими подіями. УВП-2 успішно завершило восьму п'ятирічку за чотири з половиною роки. Виробничий план першого року дев'ятої п'ятирічки колектив також завершив достроково — 23 грудня.

Активну участь взяли трудівники підприємства в святкуванні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, гідними трудовими подарунками зустріли швейники ХХІV з'їзд КПРС та ХХІV з'їзд КП України.

Доповідач й делегати в своїх виступах відзначили, що виробничі успіхи колектив домогся завдяки організації соціалістичного змагання, проведенню масово-політичної роботи. Нині на підприємстві понад 120 чоловік охоплені змаганням за комуністичну

працю, понад 20 чоловік беруть участь в змаганні «Краща за професією».

Первинна організація УТОГ разом з місцевим комсомолом під керівництвом партійної організації забезпечила гласність соціалістичного змагання. Фото кращих за професією щомісяця вивішують на спеціальних щитах. Регулярно підбиваються підсумки змагання, визначаються кращі за професією, а також визначають кращі дільниці, яким вручають Червоний перехідний прапор.

За звітний період первинна організація Товариства підприємства обговорила ряд таких важливих питань, як організація змагання «Краща за професією», про конкурс «На кращу кімнату в гуртожитку», про заходи по зміцненню трудової дисципліни, про виконання рішень ХХІV з'їзду КПРС, про роботу стінгазети та інші.

Крім цього, за звітний період проведено велику масово-політичну роботу серед членів Товариства. На дільницях та в цехах виступали лектори на актуальні громадсько-політичні теми, зокрема, про громадський огляд культури виробництва, нове в законодавстві

про працю, про виховання дітей в сім'ї та інші.

Добре було організовано відпочинок робітників. Члени колективу побували на екскурсіях в Ленінграді, Москві, Ризі, Вінниці, Херсоні, в порту Іллічівськ, Києві, на фабриці комуністичної праці імені Воробського.

Делегати конференції тт. Дяченко, Черенкова, Жирун, Мокейчук, Тараненко, Ільєнко та інші піддали критиці інженерно-технічних працівників підприємства, які ще мало бувають на дільницях, рідко виступають з бесідами на громадсько-політичні і виробничі теми. Хоч колектив інженерно-технічних працівників чималий, але його участь у громадському житті колективу незначна.

Делегати також звернули увагу на ряд недоліків у господарській діяльності адміністрації. Вони внесли багато пропозицій для поліпшення роботи дільниць і громадських організацій. Директор УВП-2 тов. Гройзун, який виступив потім, запевнив делегатів, що адміністрація врахує їх критику в своїй роботі.

Головою первинної виробничої організації УТОГ обрано Л. Кирика. Відбулись вибори також делегатів на обласну конференцію Товариства.

м. Одеса.

Ю. GER.

Роки і люди

році міський військкомат вручив Івану Федоровичу одразу чотири нагороди: медалі «За відвагу»,

ЧЕРЕЗ ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ

СЛАВНИЙ бойовий шлях у роки Великої Вітчизняної війни пройшов рядовий Іван Федорович Попик. Йому довелося воювати в частинах 4-го та 2-го Українського фронтів і з боями пройти, звільняючи Угорщину, Югославію, Австрію та Чехословаччину.

Тричі він був поранений і контужений, але кожного разу, вилікувавши рани в госпіталах, повертався в свою частину. Особливо пам'ятний Івану Федоровичу був бій у глибокому тилу фашистів на території Угорщини. 83-й особливий морський бригаді, в якій були росіяни, українці, білоруси, було поставлено бойове завдання: пройти на бронекатерах по Дунаю в глибокий тил і висадитись біля Угорського міста Естергон, відрізати шосейну і залізничні шляхи, прорвати комунікацію і утримати зайняті позиції до підходу основних сил.

На протязі трьох діб йшли вперті бої десантників з переважними силами противника. Поставлене командуванням завдання було з честю виконано. Рядовий солдат І. Ф. Попик був нагороджений медаллю «За відвагу». В цих боях він був поранений, лікувався в госпіталі. Після госпіталю знову на передовій брав участь у визволенні столиці Угорщини.

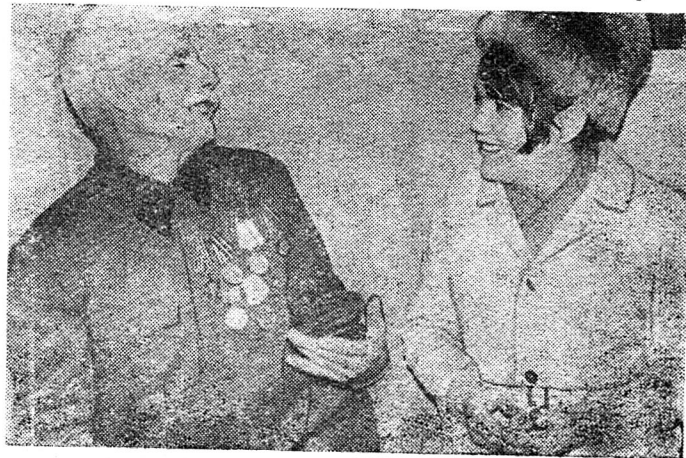
День Перемоги Іван Федорович зустрів на околицях Праги.

Демобілізувавшись у грудні 1945 року, він і до сьогоднішнього дня працює. Професія в нього дуже скромна, він бондар на одному з підприємств Дрогобича. Хороший майстер за ці роки навчив не один десяток підлітків своєї нехитрої професії. І ось через 25 років напередодні Дня Перемоги у 1971

«За взяття Будапешта», «ХХ років Великої Вітчизняної війни», «50 років Збройних Сил СРСР». Нагороди знайшли героя.

В. ДАНИЛКІН.

Життя врятували друзі

Службу в Червоній Армії Кирило Зіновійович Жайворонський почав у 1924 році кінним розвідником, а на початку Великої Вітчизняної війни він уже — винищувач танків, на озброєння взяв протитанкову рушницю.

У вересні 1941 року, під час жорстокого бою на рідній Кіровоградській землі К. Жайворонського тяжко поранило, а окоп, де він лежав непритомним, фашистський танк завалив землею. Лиш у останню мить товариші відкопали його.

Довго лікувався у Тбіліському госпіталі. Грузинські лікарі зроби-

ли все можливе, повернули життя воїну.

Коли визволили рідну Кіровоградщину, у село дружині прийшло повідомлення, що чоловік загинув.

Яке ж було здивування дружини та односельчан, коли через півроку загинув воскрес. При нагоді багато розповідав про чарівну кавказьку природу, цілющий клімат та про ніжні руки грузинських сестер і няньок, котрі довго і терпляче возилися з немичним по-

раненим.

Членом УТОГ К. Жайворонський став понад 10 років тому. Товариство надало йому допомогу у безкоштовному придбанні слухового апарату і у нього наповну відновився слух.

Живе колишній бронебійник у селищі Нова Прага на Кіровоградщині. Пенсіонер часто відвідує Олександрійський будинок культури глухих.

На фото: К. Жайворонський та перекладач Олександрійського клубу К. Гончаренко.

С. ЛУКІЯН.

Роки і люди

ТРАПИЛОСЬ це невдовзі після того, як у грудні 1941 року Червона Армія могутньою та нищівним контрударом відкинула відбірні фашистські війська від Москви.

Оговтавшись, німці шаленими контратаками прагнули повернути втрачене і за всяку ціну заволотити Московою.

Передові позиції наших військ проходили біля села Олександрівка Смоленської області. Саме сюди, на спостережний пункт командира артилерійського полку шойно прибув з доповіддю молодий капітан.

— Товаришу полковник, дивізіон гаубичного артилерійського полку на підході. Прошу вказати наші координати. Доповідає капітан Динкевич.

ПРЯМОЮ—ПО ВОРОЖІЙ БРОНІ

Чи то командир не розчув рапорту прибулого, бо від частих вибухів гула земля, гриміло навкруг, чи може ще від чогось, бо довго і запитально подивився у вічі прибулому капітану. Раптом він рвучко схопив прибулого за рукав кошука і підвів до приладу.

Капітан припав до окулярів стереотруби. Сильні лінзи приладу наблизили навколишню панораму бою. Он ліворуч і праворуч раз-у-раз б'ють гармати, видно як злагоджено працює обслуга. Лиш у центрі, перед неглибокою, але широкою долиною, мовчала гармата. Коли на якусь мить стихли вибухи, стало чути гуркіт танкових моторів. Динкевич зрозумів, що противник прикриваючись бронею танків пішов у чергову атаку. А гармата, якій відведена головна роль кинжального удару, не подає ніяких ознак життя. І послати на заміну нема кого — у бліндажі командир і поранений телефоніст.

— Товаришу полковник, дозволяє мені з ординарцем вийти, чому замовкла гармата.

— Дозволяю, — і обійнявши його, міцно розцілував.

Де повзком, перебіжками, скокуючись у воронки, крізь куці та

глибокий сніг, під свист куль та вибухи снарядів і мін вони на-решті досягли мети. Перед ними постала трагедія — вся гарматна обслуга — сім чоловік лежали мертвими. Поруч воронка від великої бомби.

Звичним рухом, як сам ще недавно вчив підлеглих, капітан крутнув важелі наводки: вверху, направо-наліво. Кинув оком у нішу боезапасу — кілька ящиків, — і на серці стало легше. Гармата справна, набоїв досить. Ну, тепер держись, фріце.

Глянув крізь проріз броньованого щитка. На відстані півтора кілометра повзли три танки. Вони прокладали шлях своїй піхоті у глибокому снігу. Крізь окуляри прищипу добре було видно чорні хрести у білій облямівці, і чорні риси окулярів схрестилися саме на оцьому знаку.

— Бронебійний! — і ординарець Анатолій вправно дослав у казенник снаряд.

— Вогонь!

Гримнув постріл. Крізь дим парових газів вони угляли, як танк, що йшов головним, зупинився і зачадів. А два інших, обминаючи свого невдачу, увесь вогонь своїх гармат і кулеметів сконцентрували на них.

— Вогонь!

І друга броньована потвора запертілася на місці з розбитою гусеницею.

Третій танк, хижо поводячи гарматним дулом, стріляючи на ходу, на шаленій швидкості мчав до сміливців. Відстань швидко скорочувалась.

— Вогонь!

Цей також зупинився і смердюче зачадів. А з-за його виринули ворожі автоматники. Вони бігли щодуху, вгрюзаючи вище колін у сніг.

— Шрапнелі!

Цей нерівний поєдинок тривав всього кілька хвилин. Лиш тільки відбили атаку, налетіли ворожі бомбовози і впав вірний ординарець Анатолій Меншиков. І самого також напівзасипало землею і оглушило. Отямився вже аж у госпіталі. Підлікувався і знову на фронт.

За цей подвиг у короткочасному бою, який відбувся у січні 1942 року, І. Динкевичу лиш влітку того ж року сам командуючий Західним фронтом перед строем вручив орден Червоного Прапора.

Після того пам'ятного бою слух у І. Динкевича став погіршуватися і його відкомандирували в тил. Там він займається формуванням і комплектуванням самохідної артилерії. Гармаші самохідок, які пройшли під його керівництвом учбові тренування і стрільби, влучно громили потім фашистів на Курській дузі, під Києвом, у Карпатах, штурмували Берлін.

Влітку 1948 року І. С. Динкевича за станом здоров'я звільнили у відставку. Відтоді і трудиться він беззмінно головою Львівського об'єднання УТОГ.

На фото: підполковник І. Динкевич у 1948 році.

І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗДАЄТЬСЯ, зовсім недавно разом з сусідськими хлопцями бігав Василь по колючій стерні і треба було так ставати, щоб зрізани стеблини не кололи ноги, а підминалися ступнями. А взимку любо було мчати на лижах по гладкому сніжному килимі, прив'язавши до ніг краї старого брезента, а другий, тримаючи ркками: пружиний вітер надував брезент, ніби вітрило, і лижі летіли по твердому, ледь присипаному порошкою насту. Можна було мчатися, не боячись, поле було велике, лише на далекому його

Поле шумить

краю чорнів чагарник, в якому лижі гальмували самі.

Зараз поле було живе. По ньому котилися розлогі, тугі хвилі — від вітру хвилюється достигаюча пшениця, і мінливі кольори жовтій та зеленій нагадували переливи морської води.

...А тоді поле було рівне, зоране і забороноване, воно, ніби відпочиваючи, розляглося від села до обрію і мирно покачувалося. Василь, звичайно, знав, що качається дошка, на якій він стоїть, але хотілося вірити, що хитається саме поле.

Озмину сіяли четвертий день. З ранку до вечора пропадав Василь у полі. Роботи, правда, було не так уже й багато: поглядай, чи не забилися землею сошники сіялки, постукуй по них залізним

прутом. Кінчилося поле, і Василь усім тілом налягав на тугий важіль, піднімаючи ним диски сошників, на ходу стрибав на землю до розставлених на краю поля мішків з пшеницею, підхоплював

ОПОВІДАННЯ

один і в ту мить, коли трактор, розвернувшись, заходив у нові гони, мішок летів у ящик сіялки, а Василь стрибав на дошку і заглиблював сошники. Знову текла під колесами рівна, сіра земля.

У той день вони працювали ввечері, при світлі фар. Домовилися, що не підуть, поки не досягнуть до маленького видолінка з кущами шипшини. Якраз до цього місця мало вистачити насіння. До видолінка було зовсім недалеко, і Ва-

силь прикинув на око — ще п'ять заїздів і кінець.

Раптом він помітив, що зерно в ящику не меншає. Пошарив в ньому рукою, відгортнув в бік і ойкнув: вал сіялки з насадженими на ньому метеликами не обертався, зерно не висипалось. Кинувся до колеса: так і є. Шестірні, що з'єднує колесо з валом, не було. Мабуть, відкрутилась гайка, і шестірня зіскочила, сиротливо торчав голий кінець валу. Василь взяв у жменю зерно і кинув у спину тракториста. Той обернувся:

— Ну, що?

Василь замавав руками, показав на колесо. Трактор зупинився. Оглянувши колесо, тракторист пошкрябав потилицю.

— Ех! Шукай тепер цю шестірню... А ти куди дивився?

Його слів Василь не чув, але зрозумів по губах висловлене і винувато опустил очі. Разом піш-

ли полем, сподіваючись на чудо: знайти гайку і шестірню.

Майже година минула даремно.

— До ранку не знайдеш, пішли додому! — Тракторист облишив пошуки, витер руки порожнім мішком. Він пішов, повісив невдоволено плечима, а Василь, глянувши йому в слід, сів на підніжку, закурился. Боляче було: «неодивився?». Хіба вгледіш тут — вал зерном закритий. Докурившись цигарку, він знову взявся за пошуки. Йшов, зігнувшись, по слідах сіялки. Кожну грудочку землі прощупував руками. Вже піднявся місяць і Василь полегшено зітхнув.

Скоро знайшлася шестірня, а трохи далі по цьому ж сліду знайшов і гайку. Зрадівши, він позначив місце знахідки. Обережно поклав шестірню і гайку на сидіння трактора, і лише тоді пішов додому.

(Закінчення в наступному номері.)

ПІДГОТОВКА КАДРІВ

Надаючи великого значення дальшому поліпшенню роботи з кадрами, підвищенню ділової кваліфікації, ідейно-політичного рівня робітників підприємств, відділів і культзакладів Товариства, Центральне правління наприкінці 1961 року організувало у Києві постійно діючу Курсову базу. За десять років свого існування Курсова база здійснила велику і плідну роботу. Досить назвати лише цифру — біля трьох тисяч — така кількість різних керівних працівників, спеціалістів пройшла тут підготовку та перепідготовку.

Читати лекції на Курсовій базі запрошують висококваліфікованих спеціалістів, досвідчених викладачів і методистів різних галузей знань.

Випускники Курсової бази з вдячністю згадують цих людей, що всі сили, все своє вміння і тепло сердець віддають благородній справі виховання й навчання молоді. Це досвідчений викладач майстерності актора та режисури Іда Сергіївна Оберг, педагог з історії Людмила Павлівна Ступіна, викладач російської мови та літератури Володимир Миколайович Друз. До справи викладання й виховання молоді залучаються також працівники Товариства, спеціалісти своєї справи, — старший економіст-фінансист Центрального правління Галина Григорівна Золотова, бібліотекар Київського Палацу культури Майя Іванівна Можарова, колишній голова Київського облвідділу УТОГ Ганна Іванівна Набаченко та багато інших товаришів.

З 8 січня 1971 року на Курсовій базі почала навчання нова група клубних працівників. Це вже шостий набір. Багато слухачів — випускники шкіл-інтернатів, яким потрібна увага досвідченого вихователя-педагога. Їх класний керівник Євдокія Михайлівна Зуєва знає про це і допомагає усунути перші труднощі. Вона назвала кількох кращих студентів. Це — Світлана Вишневіська, Галина Журавльова, Валентина Ноженко.

За два роки навчання слухачі одержать достатню підготовку і поповнять загін культурнійців нашого Товариства. Ім є на кого

рівнятися. В листопаді минулого року закінчили навчання десять молодих спеціалістів. Серед них — директор Дрогобицького Будинку культури Олег Бережний, директор Криворізького Будинку культури Анатолій Смішко, бібліотекар Полтавського Будинку культури Надія Расковалова та інші. І хоч працюють вони ще недовго і робити певні висновки ще рано, та можна з впевненістю сказати, що працівникам Курсової бази не доведеться червоніти за цих людей.

Важливе місце в плані роботи Курсової бази посідають курси підготовки та підвищення кваліфікації перекладачів. Вже дев'янадцять років проходить зараз навчання. Це молодь з різних областей України. Крім цього, Курсова база постійно надає товариську допомогу братнім союзним республікам у справі підготовки молодих кадрів. Ось і зараз тут одержують спеціальність перекладача три дівчини з Білорусії.

Крім постійно діючих факультетів, Курсова база за рішенням Центрального правління проводить багатоденні семінари з певними категоріями працівників. Виконуючи Постанову ЦК КПРС «Про поліпшення економічності освіти трудящих», заплановано провести економічний семінар директорів, головних інженерів та начальників виробничих підприємств УТОГ. В червні цього року підвищать свою кваліфікацію інженери-нормувальники УВП, а в травні — старші бухгалтери облвідділів УТОГ.

Робота Курсової бази завжди пов'язана з інтересами всього Товариства, плани її роботи передбачають усі зміни, що сталися за останній час. Так, наприклад, у зв'язку з появою на УВП нової посади — інструктора фізкультури, — планом роботи Курсової бази передбачено провести в грудні цього року п'ятиденний семінар з цими працівниками. Нещодавно на президії ЦП УТОГ розглядалося питання про стан техніки безпеки на наших учбово-виробничих підприємствах. З приводу цього в березні — квітні буде про-

ведена на Курсовій базі атестація та переатестація керівних працівників УВП з техніки безпеки. Виконуючи побажання членів Центрального правління, Курсова база проведе в цьому році семінар для голів первинних організацій УТОГ при УВП.

Курсова база підтримує тісний зв'язок з науково-дослідним інститутом. Запозичуючи їх досвід, користуючись їх послугами, працівники Курсової бази удосконалюють навчальний процес, сприяють зміцненню зв'язку науки з виробництвом.

Всі слухачі, які внаслідок якихось причин втратили слух вже дорослими, відвідують спеціальні заняття по техніці читання з губ, які проводить досвідчений сурдопедагог, співробітник лабораторії при Науково-дослідному інституті педагогіки Катерина Василівна Луцько. Тамілу Федорівну Марчук, старшого наукового співробітника науково-дослідного інституту психології, запрошують на Курсову базу для проведення занять з техніки мови. Ці уроки проходять в учбовому класі, обладнаному спеціальним апаратом «Звук-12».

Зрозуміло, що всі ці досягнення були б неможливі без самовідданості та ентузіазму перекладачів Курсової бази С. Кушнір, Є. Зуєвої, О. Хлебнікової, Р. Шелест. Адже навчання глухих багато в чому залежить від якості перекладу, від вміння перекладачів донести до студентів всі тонкощі та відтінки мови.

В. САПОЖНИКОВА.

МИ НЕ ПІДВЕДЕМО

Скорочуючи випуск швейних виробів, Київське УВП-1 поглиблює спеціалізацію по виробництву вимірювальних приладів. Так, вже в нинішньому році на існуючих виробничих площах необхідно збільшити випуск продукції на 25 процентів, або на 100 тисяч карбованців більше, ніж торік.

В зв'язку з цим, на підприємстві ліквідували ряд так званих «вузьких» виробничих місць і, зокрема, на гальванічній дільниці. Раніше всі ванни тут були вкриті вінілпластом, що часто псувалося від найменшого удару деталі, яка випадково зривалася з підвіски.

Таке незначне, на перший погляд, пошкодження, порушувало технологічний процес. Доводилося вичерпувати електродит і ремонтувати вінілпластові покриття на місці пошкодження, що виводило ванну з ладу щонайменше на два дні.

Щоб подовжити строк служби ванн, на їх внутрішню поверхню нанесли гумоване покриття. Механізували процес заміни електродиту. Крім того, збільшили ємкість ванн на 200 літрів.

Всі ці разом взяті організаційно-технічні заходи підвищили виробничі потужності дільниці на 20 процентів, створили передумови для ритмічної роботи гальваніків.

Тепер протягом дня робітники гальванічної дільниці покривають нікелем в середньому понад 5 тисяч штук деталей до різних приладів. Це становить 150 процентів виконання виробничого завдання колективу.

Ще не так давно деталі до землемірної стрічки на підприємстві покривали нітрофарбою. Це була досить трудомістка операція. Освоївши оцинкування цих деталей, трудівники гальванічної дільниці підвищили продуктивність праці на даній операції вдвічі.

Розгорнувши підготовку до 50-річчя з дня утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, колектив гальваніків взяв підвищене зобов'язання: річний план нікелювання та оцинкування 12 найменувань деталей вимірювальних приладів завершити до 25 грудня. Продукцію випускати тільки з відмінним покриттям. Економити електроенергію й хімікати.

Перед у змаганні веде старший гальванік Г. П. Тройсліт. У тому, що на дільниці збільшено ємкість ванн та вдосконалено ряд процесів, є й його вагомий внесок. Свій багатий досвід роботи Георгій Петрович передає іншим трудівникам колективу.

Високі виробничі показники домагається в змаганні Олександр Мешков та інші трудівники.

Від роботи гальванічної дільниці у значній мірі залежить успіх шліфувальників та складальників. Добре усвідомлюючи це, гальваніки заявляють: «За нами затримки не буде. Ми не підведемо!».

Б. ПЕТРЕНКО.

ДОПОМАГАЄ ДОСВІД

Зараз на моєму робочому календарі уже січень 1973 року. Це означає, що в цій п'ятирічці я вже виконав дві річні норми. В чому ж полягають «секрети» мого успіху? Коротко — в раціональному використанні часу. Справа в тім, що, працюючи в парі з різальником Григорієм Олександровичем Биковцем, ми дуже добре розуміємо один одного. Ми завжди маємо під руками все необхідне для продуктивної праці: і карту розкрою тканин, і інструменти, і тканини.

Дивися, бува, на хлопців, що тільки-но почали освоюватися з професією різальника тканин, і бачиш: один раз подивились удвох у карту розкрою, вдруге, втретє, а на стіл ліг лише один сувій тканини — і прогалини хвилини не повернеш, і зусилля марно витрачені. Ми ж з Григорієм настилаємо тканини на стіл розкрою швидко, без зайвих рухів. Велике значення має і вміння правильно, без зайвих рухів кроїти тканини. Для цього треба вміти швидко орієнтуватися у виборі найраціональнішого ходу ручного електроножа, вміти правильно користуватись ним. Навіть те, як його тримає різальник у своїх руках, дуже впливає на якість його роботи.

Як бачите, є і в нашій неумудрій роботі свої, так би мовити, «секрети», і чим більше розгадуєш їх, тим більший досвід, тим цікавіша робота. А все це і допомагає домогтись запланованих успіхів.

Г. ОХРИМЕНКО.

ударник комуністичної праці Чернігівського УВП.

НАШ ЕКОНОМІЧНИЙ СЛОВНИК

Вся багатостороння діяльність підприємств різних галузей народного господарства здійснюється у плановому порядку. Плани бувають — перспективний і річний. Перший намічає напрям роботи заводу, фабрики на тривалий період, розв'язує питання спеціалізації і кооперування, встановлює шляхи використання капітальних затрат, технічного прогресу. Основною його розробки є техніко-економічні розрахунки виробничих можливостей підприємства, цехів і дільниць, прогресивні проектні норми, а також матеріали, які характеризують рівень технічної озброєності, кваліфікації кадрів і т. д.

Річний план складається у формі техпромфінплану, який являє собою зведений план виробничо-технічної і фінансової діяльності підприємства. Розробляється він на основі показників перспективного плану. Однак тут треба підкреслити, що при розробці річних планів виходять не тільки з пер-

спективних планів і встановлених вищою організацією контрольних цифр, але також з договорів на поставку продукції, виявленого попиту споживачів, обсягу можливої реалізації виробів, аналізу діяльності підприємства у звітному році. Це значною мірою зумовлює реальність складених планів.

Суть плану полягає в тому, що він повинен показати не тільки те, що підприємство має зробити у році, на який складається план, але й передбачити засоби і методи виконання планових завдань. Тому до плану включаються як конкретні завдання підприємства у галузі його виробничої діяльності, так і необхідні для їх виконання трудові, матеріальні, фінансові ресурси і організаційно-технічні заходи.

Дальший важливий розділ техпромфінплану — це план підвищення ефективності виробництва. В ньому намічаються заходи,

зв'язані з механізацією і автоматизацією виробництва, економією матеріалів, палива і енергії, впровадженням прогресивної технології, використанням виробничих фондів та іншими заходами. Передбачаються певні нормативи витрати сировини, матеріалів, палива, а також встановлюються потреби підприємства в матеріальних ресурсах.

Самостійним розділом є план по фондах економічного стимулювання (фонди матеріального заохочення, соціально-культурних заходів і житлового будівництва, розвитку виробництва), який містить не тільки розрахунки фондів, але й кошториси витрачання коштів з цих фондів.

Фінансовий план підприємства містить баланс доходів і видатків, розрахунки нормативів оборотних коштів і плати за фонди, величини необхідного кредиту і суми прибутку, що направляється

ся на сплату процентів за кредит. Тут же наводяться розрахунки кошторису доходів і видатків по експлуатації житлово-комунального господарства.

Крім перелічених, план підприємства має спеціальний розділ, в якому наводяться затверджені у встановленому порядку норми витрати сировини, матеріалів і напівфабрикатів, норми витрати палива і енергетичних ресурсів, оборотних коштів, нормативи якості, довговічності і надійності виробів.

Усі розділи техпромфінплану тісно зв'язані, що передбачає певну послідовність в їх розробці. Так, їх зміст багато в чому визначається показниками випуску і реалізації продукції. Особлива увага приділяється пов'язуванню розрахунків по випуску продукції, витраті матеріальних ресурсів, зростанню продуктивності праці та зниженню собівартості продукції. Всі ці показники, у свою чер-

гу, повинні бути тісно пов'язані з фінансами.

Більшість показників плану розробляється самими підприємствами. Вищі інстанції затверджують лише показники обсягу реалізації продукції в діючих оптових цінах, її основної номенклатури, фонду заробітної плати, сум прибутку і рентабельності, платежів у бюджет і асигнувань з нього. Встановлюються також обсяг централізованих капітальних вкладень, введення в дію виробничих потужностей і основних фондів, показники матеріально-технічного постачання, основні завдання по впровадженню нової техніки.

А. МАР'ЕНКО,
кандидат економічних наук.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

19 лютого 1972 р.

У минулому році на Львівському учбово-виробничому підприємстві № 1 було подано 26 раціоналізаторських пропозицій. З цієї кількості прийнято і впроваджено у виробництво 17 пропозицій. Але вони у загальному підсумку дали 3 тисячі 400 карбованців економічного ефекту.

Руками наших умільців було модернізовано 7 одиниць технологічного устаткування — з них дві швейні машини 51-го класу, чотири 797-го класу, а також одну розкрійно-стрічкову машину. Власними силами виготовили напівавтомат для друкування ярликів, спеціальні столи для прасування, візки для перевозки розкритого матеріалу, розсувні шаблони для крою дрібних деталей чоловічої верхньої сорочки.

Наші кращі винахідники та раціоналізатори — це наладчики Л. Ліхтенко і Л. Огура, технолог К. Кунті, конструктор Л. Крак, столяр С. Григорович.

На фото: головний механік УВП І. Шамашевич (сидить) разом з раціоналізаторами (зліва направо) — наладчиками Л. Ліхтенко та Л. Огура, електриком Г. Рижняк, газоелектрозварником М. Чайковським і токарем С. Максимів діляться думками про впровадження чергової рацпропозиції.

Н. ЩЕЛКАНОВА. Старший інженер НОП.

ПОЕТ, КОБЗАР

(До 100-річчя з дня народження І. Д. Запорожченка)

ТЯЖКІ, спустошливі хвороби, які в старі часи безжалісно забирали життя дітей бідняків, не поминули і осело Запорожченків з села Артюхівка на Полтавщині. Правда, їх син Іван залишився живий, але назавжди втратив зір, коли йому було шість років. І пішов хлопчина з торбою від хати до хати, з одного села до другого, у снігову заметіль і осінню негоду, випрошуючи на хліб у добрих людей.

Було б тобі, моя мати,
На світ не родити,
Як мені маленькому
По шматки ходити...

Більше двадцяти років мандрував з бандурою і торбою по Україні, на Дону, Кубані. «Хоч я і не бачив,— згадував Іван Данилович,— але чув тяжкий стогін своїх братів по усіх усядах, де б не проходив». Почуте, думане, передумане, зустрічі, бесіди — все це відкривало йому світ, кликало, виливалося у римовані рядки, пісні. Так народжувалися вірші про горе та злидні трударів, про жадану волю.

Напередодні першої російської революції Іван Запорожченко встановив зв'язок з гуртком РСДРП, з більшовиками, під

впливом яких почав складати політичні вірші. Потім він був зв'язником революційного підпілля Ромен, Полтави, Сум, розповсюджував прокламації, революційні пісні. Пізніше, коли загриміла імперіалістична війна, він написав такі твори, як «Виряджала мати синів», «Бідний солдат», «Повстаним» та інші.

Велику Жовтневу революцію І. Д. Запорожченко зустрів як світанок, що обіцяє чудовий сонячний день, привітавши її віршем «Свобода».

Сліпий кобзар не тільки творить. Він розвідник Роменського партизанського загону. В бандурі переносив для своїх друзів набой, гранати. Та ж бандура була йому подругою, коли співав пісні проти гетьманщини, петлюрівщини, проти денікінців.

Після переможного закінчення громадянської війни І. Д. Запорожченко з новим натхненням продовжував свою творчу діяльність. Він радо читав власні вірші на зборах і мітингах, виступав з ними перед земляками, освітлюючи колгоспне життя, рідну Радянську владу, Комуністичну партію, соціалістичну Вітчизну.

Ф. КИРИЧЕНКО.

СКОРО НА ЕКРАНАХ

МОРЕ у ВОГНІ

Восени 1941 року фашистська армія, якою командував генерал Манштейн, прорвала оборону під Перекопом і посунулася до Криму, тиснувши наші війська на Керченський півострів. Севастополь залишався майже без прикриття. Флот було вирішено вивести у Новоросійськ. Поширилися чутки про евакуацію. І тоді пролунав спокійний голос одного з керівників оборони Севастополя:

— Кораблі і далі будуть нести службу, будуть виконувати поставлені перед ними завдання. Ми не залишимо Севастополь. Поки ми живі, ми будемо захищати місто. Така воля партії, так наказала Батьківщина.

17 грудня фашисти розпочали штурм Севастополя. За три дні запеклих боїв їм вдалося пройти на декількох напрямках. На головних позиціях оборони склалася складна ситуація. Фашистів не можна було пропустити до моря: кораблі мали увійти у бухту. Становище захисників міста було дуже важким.

Невдовзі радіо принесло радісну звістку: радянські війська звільнили Керч і Феодосію. Про це повідомляли бійцям перед боєм, а ті передавали звістку далі по окопах у з'єднання, що билися на передньому краї.

Ні в січні, ні в лютому зломити оборону Севастополя фашистам не вдалося.

Севастополь продовжував жити і працювати. І у дні затишку, і в години найжорстокіших боїв люди працювали, знаючи, що вони допомагають фронтові.

...8 травня 1942 року при підтримці великих авіаційних з'єднань фашисти прорвали оборону під Севастополем. Тридцять днів тривав третій, найжорстокіший штурм Севастополя. Знищено було все, що можна було знищити, залишилися лише каміння і люди. Радянські люди, які продовжували боротися.

Фільм відтворює героїчну епопею — 250 днів оборони Севастополя у 1941—1942 роках. Своєю картиною автори присвятили захисникам Севастополя: морякам і льотчикам, жителям Севастополя, жінкам і дітям, загиблим і живим, ушанованим героям, чий імена залишилися невідомими.

Поруч з історичними, реально існуючими персонажами у фільмі живуть і борються герої вигадані, ті, що втілюють в собі характери захисників міста.

Автори сценарію Л. Сааков, М. Фігуровський.

Виробництво кіностудії «Мосфільм».

Е. БЕЙЛІС.

За спортивну майстерність

Колектив фізкультурників Дрогобицького Будинку культури УТОГ нагороджений грамотою за спортивну майстерність, яку завоювали спортсмени клубу у Спартакіаді народів СРСР в 1970—1971 роках. Їм присуджене друге місце серед спортивних колективів міста Дрогобича.

Успіхи колективу фізкультурни-

ків самі не прийшли. В їх досягненнях немала заслуга тренерів тт. Гусарова В. С., Шимушовського В. І., Семича М. М., голови колективу фізкультури Дрогобицького Будинку культури Коца М. І., які настійно готували спортсменів до змагань.

В. ДРОГОБИЦЬКИЙ.

РОБОТА СПОРИТЬСЯ

В Чернігівському Будинку культури гаряча пора: іде активна підготовка гуртків художньої самодіяльності до фестивалю, присвяченому 50-річчю створення Союзу РСР.

Особливо поживалена робота у танцювальному колективі — керівник Володимир Карлаш, який користується авторитетом серед глухих трудівників нашого міста. Раніше до складу танцювального гуртка входили лише дівчата, а зараз гурток відвідують і хлопці.

Теплого слова заслуговує і староста гуртка Галина Горбаток. Вона не лише активна учасниця художньої самодіяльності, але й зразкова трудівниця, краща швея серед глухих міста, працює зараз вже в рахунок 1973 року.

Напружено працюють драматичний та естрадний гуртки, якими керує Антонела Станіславівна

Вільчинська. До республіканського фестивалю художньої самодіяльності на честь 50-річчя створення СРСР вони готують дві п'ятиактні вистави: «Лимерівна» П. Мирного та «Хліб і троянди» А. Салінського і різноманітну естрадну програму.

У зв'язку із звітно-виборними зборами в первинних організаціях області учасники художньої самодіяльності часто виїждять в райони з концертними програмами. Глухі трудівники села радо зустрічають їх, з великим інтересом дивляться їх виступи.

Хочеться вірити, що до фестивалю колективи художньої самодіяльності підготуються добре і з честю зустрінуть знаменну дату 50-річчя створення СРСР.

Г. ОТРЮХ,
художній керівник Чернігівського Будинку культури.

ОЛІМПІЙСЬКИЙ РІК — ДЛЯ ВСІХ

Під таким девізом відбувся спортивний вечір у Чернігівському Будинку культури глухих. На вечорі йшлося про дальший розвиток фізичної культури і спорту в колективах Чернігівського міжрайвідділу УТОГ, зокрема на УВРП.

Тепло зустріли учасники вечора ведучих спортсменів області майстра спорту з шахів З. А. Мінковського, майстра спорту з спортивної гімнастики С. Ю. Ломако, призера першості Української ради «Спартак» з легкої атлетики Ф. С. Алтусова, майстра спорту з класичної боротьби Ю. З. Мессермана та інших, які розповіли присутнім про те, як нелегко було їм здобувати звання «Майстер спорту СРСР».

Кращим громадським інструктором і ведучим спортсменом було вручено грамоти облради «Спартак» і облвідділу УТОГ та цінні подарунки.

На закінчення спортивного вечора відбулись показові виступи спортсменів.

Обласною спортивною федерацією поставлено завдання перед міжрайвідділом УТОГ та радами колективів фізкультури допомогти масовості при проведенні спартакіад і змагань, присвячених 50-річчю створення СРСР та IX з'їзду УТОГ, домогтися нових успіхів у розвитку фізкультури і спорту в рік олімпійський.

Намічено в методичному кабінеті фізкультури Чернігівського міжрайвідділу УТОГ провести семінар з головами рад колективів фізкультури.

В Чернігові відбулись змагання на першість облвідділу УТОГ з шахів та шашок.

В змаганнях взяло участь сім міжрайвідділів УТОГ, всього сорок спортсменів.

Перше місце у змаганнях з ша-

хів та шашок здобули команди Чернігівського міжрайвідділу УТОГ.

Чемпіонами облвідділу УТОГ з шахів стали: серед жінок — швея Чернігівської фабрики індошпіння і ремонту одягу, спортсменка-першорозрядниця Тетяна Семенівна Староверова, серед чоловіків — робітник Чернігівського сукожно-камвольного комбінату Семен Йосипович Рибцов; у змаганні з шашок: серед жінок — швея Чернігівської фабрики індошпіння і

БЕЗСМЕРТЯ ПОДВИГУ

Київська фабрика «Укрреклам-фільм» випускає фотовиставку «Молода гвардія».

Проста за композицією і глибока за змістом, виставка складається із 31 фотоаркуша. На перших сторінках розповідається про комуністів-підпільників, які здійснювали колективне керівництво всією діяльністю борців краснодонського опору.

У виставці дано портрети всіх учасників підпільної комсомольської організації «Молода гвардія», фотокопії оригінальних документів і багатьох експонатів музею.

У численних листах, що надходять в музей, автори їх, а також відвідувачі музею висловлюють побажання мати у себе ілюстративний матеріал з історії «Молодої гвардії», а особливо портрети всіх її учасників.

Кожний аркуш присвячено одній темі: «Шкільні роки молодогвардійців», «Початок Великої Вітчизняної війни і організація підпілля в Краснодоні», «Бойова діяльність молодогвардійців». Ідеї, за які боролись і загинули молодогвардійці, стали нашим сьогоденням, вони у натхненній праці ушанованих шахтарів, земляків героїв-краснодонців, вони втілюються в чудових справах будівників світлич, прекрасних вулиць нового міста-пам'ятника Молодогвардійська, вони керували безсмертним подвигом народу у боротьбі з фашизмом, вони продовжують вести радянський народ в комуністичне завтра.

Ця тема — тема традицій «Молодої гвардії», знайшла своє широке відображення у виставці.

До 25-річчя Перемоги над фашистською Німеччиною у м. Краснодоні відкрився новий меморіальний комплекс «Молода гвардія», музей якого налічує 7 тисяч експонатів. Багато з них демонструється вперше.

Фоторозповідь побудована за матеріалами музею.

Е. ЛІСОВА.

Як хороше взимку пройтися на лижах! Але, на жаль, не кожен вміє...

На фото: вихователь гуртожитку Дрогобицького УВП М. Гаврилей показує учням виробничого навчання елементи ходьби на лижах.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74. тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зак. 187—5000. 72 р.